

Enkele lessen uit het leven van Simson

De geschiedenis van Simson laat ons het nazireeërschap zien en het kwaad waarin de nazireeër kan vallen wanneer de vijand in het land is. Het gehele volk is ontrouw. Zelfs de broers van Simson willen hem aan de vijand uitleveren en erkennen de heerschappij van de vijand. Ze hebben zich bij de situatie neergelegd, want wat is er gemakkelijker dan zich met de stroom te laten meedrijven? In die toestand kan alleen persoonlijke trouw uitkomst brengen en God behagen. De Heer Jezus Christus is hier het volmaakte Voorbeeld van. Hij was 'de getrouwe Getuige'. Hij was de gehoorzame, afhankelijke en toegewijde Mens, de ware Nazireeër, van Wie de schaduwen in het Oude Testament spreken.

De vijand is in het land. Het is geen vijand die van buiten komt om het volk van God te beproeven of te tuchtigen. Het is een vijand die binnen de grenzen van het land onderworpen was, maar niet verdreven. Hij bezat geen macht meer, maar het volk van God luisterde nu vrijwillig naar hem! Deze vijand nu overheerst het gehele volk.

Wat een treffend beeld van het Christendom en zelfs van het grootste deel van de gelovigen in deze tijd! Een nazireeër was een afgezonderde voor God voor een bepaalde tijd. Simson was dit vanaf zijn geboorte. De echt wedergeborene ziel is vanaf de wedergeboorte afgezonderd. Het praktische leven van de gelovige moet dit echter waarmaken. Er ontbreekt dan veel in onze tijd. Nogmaals, onze tijd verschilt niet zoveel met die van Simson. Daarom is de overdenking van dit gedeelte van het Woord van God zo noodzakelijk! Het zal mogelijk soms niet aangenaam zijn. Het zal ons storen in onze valse rust, in onze verbinding met de wereld. Het zal onze gewoonten toetsen. Het zal ons geweten in de tegenwoordigheid van God brengen. Het zal onze eigen wil veroordelen, zodat we ons gaan afvragen waar we ons bevinden. Geven we nog wel dat getuigenis in de wereld dat de Heer van ons verwacht?

We bevinden ons niet meer in Pergamus, waar de wereld zijn intrede deed in de Gemeente, maar vertonen steeds meer de symptomen van Laodicéa. Als de Gemeente als geheel door de wereld wordt overheerst, dan is de persoonlijke trouw het enige wat blijft. Daarom spreekt het nazireeërschap ons allen zo diep indringend aan. Wij kunnen geen twee heren dienen. We zijn hemelburgers en zijn daarom vreemdelingen op aarde. De wereld en alles wat zij te bieden heeft, behoren geen macht over ons te hebben, het is niet uit de Vader (1 Joh. 2:15-17). Wat zijn we arm en slaafs geworden als we ons buigen voor de macht van de vijand. Het heeft Simson uiteindelijk zijn kracht en zijn gezichtsvermogen gekost!

Laten we hierin niet alleen op de uiterlijke dingen letten. Uiterlijke strengheid zonder een innerlijke ware positie voor God leidt tot farizeïsme. Wanneer de nazireeër, hoewel uiterlijk gekenmerkt door de tekenen van de afzondering, in zijn hart dingen toelaat die er niet behoren te zijn, dan zal de wereld met de begeerten die erin zijn, hem weldra overheersen, zodat dit ten slotte leidt tot een openlijke verloochening van het nazireeërschap. Evenzeer is het voor een nazireeër onmogelijk een toegewijd hart voor God te bezitten, zonder dat dit aan zijn uiterlijk zichtbaar is.

Tot nu toe hebben we stilgestaan bij het beginsel van het nazireeërschap en bij de uitdrukking: 'de vijand is in het land'. Dit laatste hebben we gezien in de Filistijnen (Richt. 13; zie voor het nazireeërschap Num. 6). Ook in Genesis 26:18 zien we dat de Filistijnen de waterputten, de bronnen, hadden dichtgestopt. De Goddelijke bronnen zijn toegestopt en de zorgen van het leven gaan overheersen. Het Woord van God blijft gesloten voor werkelijk onderzoek, misschien wordt het slechts na het eten nog gelezen. Boeken

met kostbare waarheden die God heeft geopenbaard in Zijn Woord en die door Godvrezende broeders zijn uitgelegd, blijven in de kast staan.

Op deze wijze worden helaas de drie grote karaktertrekken zichtbaar die van het verval naar de afval leiden: liefhebbers van zichzelf, liefhebbers van het geld en liefhebbers van het genot (2 Tim. 3:1-5).

Het praktische leven van Simson vraagt ook onze aandacht. Daaraan zijn de woorden van 1 Korinthe 10:6,11 verbonden. Hoofdstuk 16 van Richteren bevat de trieste geschiedenis van zijn falen. Het enige redmiddel voor onze tijd is het Woord van God te openen en tijd te nemen voor onderzoek (zie Jes. 34:16; 2 Kron. 34:15,18; Neh. 8:4). Daardoor heeft God in alle tijden herstel willen geven. Dan worden de bronnen weer geopend en kan men putten voor zichzelf en voor anderen (Gen. 26:18; 24:18).

Bij het licht van het Woord van God kan men weer duidelijk onderscheiden wat uit de Vader is of uit de wereld, wat van het vlees is of van de Geest. Het zal ons wellicht storen in onze zelfgenoegzaamheid, in onze verbindingen met de wereld en in de gewoonten die we hebben aangenomen. Onze gewetens echter zullen in het licht van God gebracht worden. Daarna behoort weer een voortdurend zelfoordeel plaats te hebben en het gevolg zal zijn dat we onze weg gaan in het bewustzijn van gehoorzaamheid, met grote vreugde en rust.

Zonder het bovenstaande zal de verdere overdenking van het leven van Simson ons niet baten. We zullen er kennis van nemen als geschiedenis, als van iets wat een ander overkomen is. Er zal wat nieuwsgierigheid bevredigd worden, maar meer ook niet. Als daarentegen de Heer Jezus weer werkelijk 'Heer' over ons wordt, dan zal 'de vijand die in het land is' en regeert, daar waar het opstandingsleven verwerkelijk behoort te worden, zijn macht over ons verliezen.

Het huwelijk van Simson met een Filistijnse vrouw was het volgen van zijn eigen wil en een grote zonde (Ex. 34:16; Ezra 9:2). Het heeft zijn wil verzwakt (Richt. 14:17) en tegelijkertijd schade toegebracht aan het huis van de Filistijnse vrouw (Richt. 15:6). De Heer verlostte hem echter uit deze omstandigheden en in feite heeft Simson deze vrouw nooit bezeten. De Heer (en ook Simson) maakt van deze omstandigheden gebruik om afbreuk te doen aan de vijand, Hij Die de ezelin van Bileam liet spreken, kan zelfs de slechtste omstandigheden in het leven van de Zijnen gebruiken in Zijn regeringswegen.

Daarna gaat het echter snel bergafwaarts. Simson heeft de les die God hem wilde leren, toen Deze zijn huwelijk verhinderde, niet geleerd. In Richteren 16:1-3 gebruikt hij de van God gegeven kracht niet meer om de vijand te bestrijden, maar om zichzelf te bevrijden van zijn zondige weg. Na ook deze les niet geleerd te hebben, vervalt hij van kwaad tot erger, zoals het verdere van de geschiedenis laat zien (Richt. 16:4-21).

Daarna is Simson slechts een anti-getuige. Hij getuigt niet meer van de kracht van God. Zijn getuigenis is nu dat Dagon sterker is dan God (Richt. 16:23). Hij moet nu als een blinde gevangene slavendienst verrichten! Wat kan iemand die aanvankelijk tot een hoge dienst geroepen is, diep vallen (1 Kor. 10:11-12)!

Ondanks alles ziet de Heer Zijn arme dienstknecht in de gevangenis en op de eerste noodkreet geeft Hij acht. Simson sterft echter te midden van de vijanden, maar met een overwinning voor het volk van God. In Hebrëen 11 is hij opgenomen in de rij van de geloofshelden. Eretkens zijn goed, maar littekens verhinderen God niet om een arme dienstknecht een plaats te geven waar wij hem niet zouden zoeken: in de kronieken van het Boek van God.